

L'Aliga marcenca. Nidificant al terme de Vallgorguina.

Feia molts anys que li anàvem al darrera, sobretot allò que perseguíem era confirmar la seva nidificació.

A mitjans o a finals de març, en aquest sentit hi ha variacions, sol arribar al nostre territori.

Cada estiu en veiem una parella al Montseny. A primera hora del matí solia sortir de darrera el turó del Catiu d'Or, carenejava una bona estona, mica en mica s'allargassava cap a al turó de l'Home, fins al Mont-llovar, baixava cap al collet de Santa Helena, a la roureda de Ridaura, de vegades continuava cap al Morou, seguia fins a la vall dels Vimeners i la perdíem de vista enllà del turó de l'Areny.

De vegades, des de Ridaura tirava en direcció al sud per can Pla i la perdíem enllà del turó de Sant Elies, cap a ponent.

Mai però havíem aconseguit de trobar-li el niu. De fet fins avui, que se sàpiga encara no s'ha trobat. Segurament el tingui a la vall de les Illes, però no s'ha confirmat. En certa manera millor, menys riscos per a ella.

Ara fa deu anys, però, que un jove ornitòleg, en Cristian Boix, en va trobar la primera nidificació a la veïna serralada del Montnegre, a la vall de Fuirosos, concretament a la zona del turó de la Brinxa.

Recordo el dia que hi vaig pujar, per primera vegada, en tinc un record inesborrable. Quina joia!. El niu més gran que mai he vist en aquestes nostres contrades.

Construït a l'enforcadura de la branca més gruixuda i llarga, orientada cap al sud, d'un bell exemplar d'uns vint-i-cinc metres de pi pinastre. La base del niu estava a uns deu metres de l'alçària en relació al terra.

Hi havia un poll, d'uns vint dies, tot emborronat de plomissall blanc.

L'adult el vàrem veure volar, primer en vol ascendent, fins uns dos-cents metres d'alçària, aleshores va prendre una corrent tèrmica i en vol de creuer amb molt pocs cops d'ala vàrem veure com travessava la vall de la Tordera i en uns cinc minuts la perdríem de vista sobrevolant les muntanyes de Riells, engolida pels horitzons blavissos del vell Montseny. Cinc minuts, encara no, es va estar per anar d'una serralada a l'altra!

L'any següent, la parella de la Brinxa, va tirar endavant altre cop el mateix niu.

El més fort d'aquella primavera de l'any 1986, va ser, la troballa d'un nou niu. Aquesta vegada a la serra del Corredor. En el terme de Vallgorguina. Concretament entre a les roques del Duc i el Pi Florit.

La joia va ser de les més grans que he sentit com a naturalista. El niu estava en un pi pinyer de més de vint-i-cinc metres. Es trobava a una alçada d'uns dotze metres del terra, en una branca llarga i gruixuda de la base de la capçada, orientada també com el niu de la Brinxa, en direcció cap al sud, i també com aquest, amb un gran espai aclarit immediat al niu per a facilitar-ne la sortida, altrament molt important per a un animal de la seva envergadura.

Recordis que és la segona àliga més gran de l'ornitofauna catalana. La femella pot assolir una amplària d'ales de un metre vuitanta.

El niu feia aproximadament 1,60x0,80 mts. Els materials estaven constituïts per branques i branquetes de diferents tamanys. Es veia que feia anys que estava ocupat.

Hi muntàrem un aguait ben dissimulat. Durant tres anys el vàrem estar estudiant. Els adults incubaven de manera alterna. Quan ja havia sortit el poll, aquest era peixat per tots dos. Els intervals d'aparició eren diferents, és clar, més intensos a mesura que el poll anava augmentant de tamany i demandava més aliment. Aquest consistia majoritàriament en serps, alguns llangardaixos i pocs amfibis. Dels primers vàrem constatar amb sorpresa que una de les espècies més freqüents era la colobra d'esculapi, una espècie molt rara en tot el país, amb alguna cita escadussera al Montnegre, i creiem que cap en el Corredor.

Cada any varen tirar endavant el que es propi de l'espècie, un jove. A finals d'agost un cop format en les tècniques de captura que li havien fornit els adults, el jove restava unes dues o tres setmanes sol, car els pares partien cap a les seves casernes d'hivern en terres centre-africanes.

Ell, cap a mitjans de setembre deixava definitivament les perfumades bosquíries del Corredor i empenia el seu primer viatge, cap les terres dels seus progenitors.

Quina no va ser la nostra dolorosa sorpresa quan a la primavera del vuitanta-nou, trobàrem que de manera completament incomprendible, encara no ho hem entès, algú havia tallat no l'arbre, sinó la branca i el niu. Tot estava a terra enderrocat. Fet a propòsit.

Sens dubte una de les joies biològiques més excepcionals dels nostres sistemes naturals, havia estat anorreada.

Ignorància, mala fe. Qui ho sap.

En qualsevol cas fou per a nosaltres completament depriment. Altre cop la graponeria humana havia actuat.

Martí Boada

.